

OFÈLIA
CARBONELL

FUSTA I RESINA

...|BRUNZITS|...

OFÈLIA CARBONELL

**FUSTA
I RESINA**

...|BRUNZITS|...

Col·lecció Brunzits,
dirigida per Juliana Canet

Primera edició: juny del 2023

© Ofèlia Carbonell Torrents, 2023

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-664-3064-7

Dipòsit legal: B. 7.396-2023

Fotocomposició: Grup62

Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

1. Un cafè amb una proposta	9
2. La festa.....	19
3. Una noia camina de nit acompanyada....	43
4. Sibelius	55
5. Reunió de companys de pis.....	63
6. La classe	71
7. La jam session	83
8. A tornar unes partitures al conservatori..	93
9. Assaig de quartet.....	107
10. Cafè, un altre cop.....	113

Un cafè amb una proposta

Comença a fer fred per al cafè amb gel. Finals de setembre i encara sembla que les fulles tinguin mandra. Per la finestra veig els branquillons dels plataners que ballen indecisos sobre el xivarri del Paral·lel mentre em dedico a fer dringar els glaçons del meu cafè, com si jo també fos part de l'orquestra. Darrere meu, un nadó plora mentre la mare parla per videotrucada. Al costat, tres americans amb sis maletes han abocat un suc de taronja natural. Recolzo el cap a la paret, fent la ronda per totes les meves xarxes socials. Arriba tard. Part de mi voldria que no arribés mai. No sé si val la pena preguntar-me com serien les coses si tot fos diferent, encara que mai sé fins a quin punt em tinc compassió o és autoindulgència. A les nits repasso cada er-

ror que identifico en la meva trajectòria, potser per obsessió o per treure'n alguna cosa, per aprendre i créixer, que diuen a internet. Miro d'imaginar totes les possibilitats, tot el que hauria pogut canviar. M'hi entretinc, però és un joc perillós. En el fons, em fa por descobrir que de cap manera estaria contenta. Potser ho hauria de deixar apuntat per a quan vegi la psicòloga.

—Com vas? Fa gaire que esperes? —La Joana somriu mentre deixa un cafè a la taula. Ha demanat un tallat, segurament té pressa—. Perdona que vingui així d'atabalada, és que tinc una mica de pressa.

Faig que no ràpidament amb el cap mentre li deixo espai al meu costat.

—Ui, feia molt de temps que no ens vèiem, oi? Tia, és que soc un desastre. De veritat. Un desastre. Mira, vaig de feina fins al capdamunt, és que no puc més. Ja ho saps. És clar, jo em comprometo, ja em coneixes..., i no sé dir que no. La gent em busca i em troba, ha, ha! Estic de trucades i correus i factures... I la gent, vinga a passar el meu contacte! D'on treuen el meu telèfon? De veritat que porto un estrès que m'explotarà el cap, i, a sobre, aquest cap de setmana tinc el viatge a Londres amb les de la carrera. Després del merder del viatge a Berlín ja els

vaig dir que no hi aniria més, però és que si no et ventiles de tant en tant et tornes boja, amb tanta feina! I porten tot el dia barallant-se pel grup per decidir quin musical anem a veure. T'ho pots creure? Jo els he dit que, ja que hi som, per què no en veiem dos, no? Més fàcil. Són unes pesades, tia, només em falta... Que no tinc temps! I ara en realitat hauré de marxar corrents perquè a les set he quedat amb un que m'ha dit que em vol proposar un projecte... Què passa, soc l'única escriptora jove de Barcelona o què? Ai, per favor. I jo vinga a dir que sí. Vinga a acceptar feines. Tu devies estar aquí ben tranquil·la amb la teva vibra bohèmia d'artista del Poble-sec i ja he vingut jo a encomanar-te l'estrès... Però m'alegro molt de veure't, nena! Digues, com vas? Què has estat fent tot aquest temps? Com va allò de la música?

No ens vèiem des de la pandèmia. Almenys, no en persona. Jo li feia likes i ella em contestava alguna història d'Instagram.

—Explica, nena, explica! —M'agafa el braç.

A vegades no sé quin nivell de sinceritat demana un cafè amb presses. Pateixo que a partir de certa edat socialitzar consisteixi a reunir-nos per enumerar, per torns, les nostres fites, per tornar-nos a

trobar només quan n'hàgim reunit de noves. De què parlàvem quan érem petites? Dels dibuixos? Del berenar? Ara comentem fites. Amb algunes amigues, aquestes fites són els desamors, els conflictes i els merders emocionals. Un «tia» al whatsapp de matinada. Donar els millors consells i prendre les pitjors decisions possibles. Ens expliquem els caps de setmana com si presentéssim un nou projecte a Netflix, material curosament reciclat per fer broma durant vermutos, dinars i sobretaules senceres. Amb altres amigues, en canvi, la cosa va de la relació amb nosaltres mateixes i les fites són com l'anem concretant. En una mena de pacte que no hem establert mai, hem acordat que ens servirem de quadern de bitàcola en el procés de decidir qui som i com ens presentarem al món. Si parlem del color d'un cotxe, una dirà «A mi m'agrada el blau, perquè és que jo soc una tia que no pot amb la impuntualitat. No puc ser irresponsable, i mira que m'agradaria, eh? Jo soc així». Aleshores, l'altra contestarà «Doncs jo vull un cotxe groc perquè des de petita evito sucra el croissant al cafè: els grumolls a les begudes em fan angúnia. Fa alguns mesos que sospito que tinc un autisme per diagnosticar». A vegades cal dir les coses a algú altre perquè siguin veritat. Amb la Joana,

però, les fites són el col·lapse, el nivell d'estrès amb què podem arribar a conviure, o, dit d'una altra manera, com de palpable és el nostre èxit laboral. Sovint em sento mala feminista quan em pregunto si és realment una millora haver deixat d'esforçar-me per ser desitjada perquè necessito, desesperadament, ser desitjada en el món laboral.

A la plaça d'El Molino, una munió de coloms envolta els bancs i fa de públic atent dels crits d'una dona gran que seu espaterrada. La dona crida «Marieta!» a un grup de turistes que passa per davant seu. «Marieta, et dic! Si ho sabré jo, que ho soc!». Al seu costat, dues mares que mouen els cotxets al ritme de la música que raja del mòbil d'una d'elles es miren la dona i els turistes i riuen sonorament. Miro per la finestra mentre la Joana parla i els glaçons m'aigualeixen el cafè.

—Tens molts bolos? Fa temps que a Instagram no hi publiques res —m'insisteix.

No ho he dit a ningú, però fa mesos que no em surt res de bo. He tocat en algun casament, en el disc d'un company i en un parell de casals d'avis, però setanta euros per sota la taula no suposaran cap interès per a la Joana. Sobrevisc fent classes particulars i substitucions en escoles de l'àrea me-

tropolitana, encara que tampoc no me'n surto gaire bé. Al conservatori et formen per ser solista d'alguna gran orquestra, no per educar algú que realment ho pugui ser. Mirant de trobar les paraules adequades, la mandra i la vergonya em trenen la llengua, per variar. Mentre estudiàvem, la Joana i jo fèiem cafès per comentar la feinada que implicava la carrera, i com era d'injust que ningú ens ho reconegués. Ella m'explicava les hores que havia dormit aquella setmana i jo li ensenyava les durícies i les butllofes. L'una al costat de l'altra, comparàvem les hores que passàvem assajant o a la biblioteca, en el seu cas. I per donar per finalitzada la trobada, totes dues trèiem l'agenda i passàvem pàgines de manera solemne, teatral, fent una mena de dansa silenciosa per invocar els astres i acordar, per fi, el moment de tornar-nos a veure. El que no sap la Joana és que, des que em vaig graduar, Xostakóvitx, Schumann i Debussy dormen presoners de les quatre parets de la meva habitació al Poble-sec. Ennuegats per la meva sordina i uns dits que ja flauegen, em sembla que cada cop són més lluny de la idea que tots aquests pobres genis ens volien deixar en herència. No, no em va gaire bé. No ho he dit a ningú ni l'hi dic a la Joana. Un fracàs anunciat és difícil d'expli-

car, també, per tots els tecnicismes que l'envolten. En l'era de l'oportunitat, què vol dir que no has sabut trobar una sortida? Si no hi és, te la inventes. La generació que ens precedia es va haver de desempal·legar de les princeses, de Disney i de la seva idea de l'amor, i em sembla que nosaltres lluitarem contra la il·lusió de perseguir un somni, com si tots fóssim protagonistes d'una pel·lícula d'animació i haguéssim de descobrir qui som, sempre a través d'una vocació per, contra tot pronòstic, triomfar. Triomfar perquè ho volem molt fort i, per tant, en som mereixedors. Realment, fa una bona pel·lícula, però podem guanyar tots? No ha de perdre ningú? A vegades, a les nits, em pregunto si potser el meu desig no va ser tan fort com el dels altres.

—Mira, ho diré tal com raja perquè he de marxar —fa la Joana mentre deixa el gotet del tallat a la taula, buit—. Vas una mica justa, oi? De pasta. Perdona que et parli així, és que l'altre dia ho comentàvem amb la Clara. En fi, que volia quedar amb tu perquè justament tinc un amic que busca algú per a la seva llibreria. Tu havies fet Història de l'Art abans de..., ah, Filosofia, això. Genial! Ideal. El cas és que el meu amic ha obert una llibreria així d'estil espai cultural i necessita algú que li porti una mica

el tema xarxes i agenda. Perquè hi vol fer concerts i lectures amb música, una cosa molt així, multidisciplinària, i tu toques el tema lletres i el tema música. En realitat vaig pensar en tu perquè segur que tens molts contactes que poden actuar-hi. Vaja, fins i tot pots tocar-hi tu un dia, si vols, no? Ha, ha! Autobolo!

Des de la finestra, veig com la senyora gran murmura alguna cosa mentre esmicola un croissant per als ocells de la plaça. Entre els coloms hi ha algunes cotorretes verdes que, en comptes de picar les molles contra l'asfalt, han après a engrapar amb les urpes el botí desitjat. Més enllà hi ha un colom una mica apartat de la resta que s'acosta coixejant a la munió d'aus. Una de les potes se li ha cargolat d'una manera estranya, ves a saber per què. Cada cop que observo els coloms de Barcelona penso en *La plaça del Diamant* i la Colometa. Antigament, es veu, els coloms eren ocells ben considerats, es criaven i s'entrenaven per guanyar concursos, ser bonics i fer servei, encara que no sé ben bé quin. Com al llibre de la Rodoreda, la gent hi tenia afició, sembla. Ara, en canvi, coixegen per la ciutat, mutilats, bruts i deformats mentre intenten competir amb les cotorretes verdes, s'alimenten de brossa i alguna gent

encara els diu que són rates que volen. Potser, si em miro l'escena prou estona, encara podré treure'n una metàfora per escriure-la en algun lloc.

—Què et sembla? —La Joana em mira amb les celles en punta mentre acosta la targeta al datàfon.